

Petr Šámal

ŽENY ZA MŘÍŽEMI

**Šokující svět plný emocí...
v ženské věznici Světlá nad Sázavou**

ŽENY ZA MŘÍŽEMI

**Šokující svět plný emocí...
v ženské věznici Světlá nad Sázavou**

PROHRA JE JEN PŘÍLEŽITOST
K TOMU, ABYCHOM ZAČALI

ZNOVU

A INTELIGENTNĚJI.

Petr Šámal

ŽENY ZA MŘÍŽEMI

**Šokující svět plný emocí...
v ženské věznici Světlá nad Sázavou**

**NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA**

© Petr Šámal, 2022

Photos © Archiv věznice, Petr Šámal, 2022

Cover art © Antonín Havlíček, Petr Šámal, 2022

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022

ISBN 978-80-278-0089-6 (print)

ISBN 978-80-278-1220-2 (mobi)

ISBN 978-80-278-1221-9 (mobi)

ISBN 978-80-278-1222-6 (pdf)

OBSAH

Prolog	7
1 Exkurze věznicí ředitelkou osobně	9
2 Endy, Andy, Kája	18
3 Speciální pedagog	41
4 Vladěna	49
5 Wendy	63
6 Vladka	75
7 Vedoucí oddělení prevence a stížností	90
8 Denisa	96
9 Andrea	105
10 Holubice	116
11 Terapeut	124
12 Petra	131
13 Moni de Cárcel	139
14 Pedagog volného času	146
15 Naďa	151
16 Irča	158
17 Vychovatelé	170
18 Lada	179
19 Pam	192
20 Duchovní	199

21 Škorpík	204
22 Ivone	213
23 Školské vzdělávací středisko.....	223
24 Bohunka	228
25 Haunok	238
26 Zástupce vedoucího oddělení výkonu vazby a trestu....	247
27 Inge	253
28 Katka	267
29 Psycholožka	278
30 Ředitelka	284
Epilog	294

PROLOG

Když jsem po čtenářském úspěchu své knihy Jak se žije za zdmi Váldic požádal generálního ředitele vězeňské služby generála Petra Dohnala – ve snaze o jakési volné pokračování – o zpřístupnění věznice Mírov, navrhl mi navštívit ženskou věznici ve Světlé nad Sázavou s tím, že jsou velké rozdíly mezi věznicemi mužskými a ženskými.

Samozřejmě, vždyť od přírody ženy byly a jsou odjakživa jiné než my chlapi... Příznám se, že mě to okamžitě zaujalo.

Psychika lidí obecně mě vždycky zajímala, proč se tenhle chová takhle a druhý zase úplně jinak a až tak, že nakonec skončí ve výkonu trestu.

A jak k tomu, co provedl či provedla, vlastně došlo?

A co tomu předcházelo?

A je opravdu ten ženský svět tak rozdílný od toho mužského?

A tak jsem začal dojíždět do Světlé a přede mnou se otevřela ženská duše v celé své nahotě...

Pojďme do ní nahlédnout.

1

EXKURZE VĚZNICÍ ŘEDITELKOU OSOBNĚ

Jmenuji se Monika Myšičková a jsem ředitelkou věznice Světlá nad Sázavou, která je zařazena do kategorie věznic s ostrahou. Jedná se o jedinou ryze ženskou věznici v České republice. Trest odnětí svobody zde vykonávají ženy zařazené do všech bezpečnostních kategorií, tzn. v odděleních s ostrahou s nízkým, středním a vysokým stupněm zabezpečení a v oddělení se zvýšenou ostrahou.

Tedy, pojďme se projít věznicí.

A začneme od začátku – nástupním oddílem:

Nástupní oddíl se jmenuje nástupní, protože sem ženy přicházejí z nástupních věznic a jsou to buď nové odsouzené, nebo odsouzené, které se vrací ještě z eskort dálkových. V podstatě je to období, kdy se vězenkyně seznamují s tím, jaká pravidla ve věznici panují.

Každá věznice má stanovený vnitřní řád a s tím se musí samozřejmě seznámit, aby věděly, zjednodušeně, jak to tady chodí.

Tady se zpracovávají odsouzeným ženám všechny vstupní anamnézy a stanovuje se tu tak zvaný program zacházení. Po necelých deseti dnech odsud ženy odcházejí a podle stupně zabezpečení, podle závažnosti prvotrestu nebo vícetrestu a podle toho, jestli jsou to kuřáčky nebo nekuřáčky, jsou ubytovávány.

Každý ubytovací oddíl je stejný – ložnice, společné sociální zařízení a kulturní místnost, kde je televize.

Teď se nacházíme v bloku, kde je – s ohledem na méně závažné trestné činy – nízký stupeň zabezpečení, a půjdeme nahoru na volnočasové aktivity, které mají odsouzené velmi rády, protože to tam je moc hezké a učí se tam aranžování, keramiku a další činnosti. Je to součástí naší snahy, aby ženy smysluplně naplnily svůj volný čas – aby se orientovaly na něco pozitivního a hezkého a ne na páchání trestné činnosti. Sortiment aktivit tady máme opravdu poměrně rozsáhlý – kromě pohybových aktivit je to šití, korálkování, již zmíněná keramika a zde rovněž pracujeme pro řadu charit, pro nemocnice pro novorozence, háčkují se také pejsci, které potom jedna organizace prodává a za to pořizuje asistenčního psa pro děti, dále charity pro děti onkologicky nemocné, vytváříme i různé hračky do dětských domovů a také loutky, s kterými se následně hraje divadlo dětem.

„Krásné věci – ženy, jste moc šikovné,“ pochválí ženy ředitelka a pokračuje:

V rámci programu prevence kriminality vyjíždíme s odsouzenými na besedy ven, kde vyprávějí svůj životní příběh a celé je to ještě proloženo naší hudební skupinou, na což je z hlediska prevence kriminality skvělá odezva.

Pečlivě vybíráme pedagožky volného času tak, aby k tomu měly opravdu vztah a aby je ty aktivity bavily, takže každá je orientována na nějaký obor – jedna dělá keramiku, druhá korálkuje, další šije a vyšívá a tak se přirozeně hezky doplňují...

Teď projdeme na nízký stupeň zabezpečení – sem by se měla žena propracovat ke konci trestu; když odsouzená nastupuje trest ve vysokém stupni zabezpečení, měla by na sobě pracovat a postupně se dostat do středního stupně a ze středního pak do stupně

nízkého. A ten má celou řadu výhod – například volné vycházky, ženy chodí na vycházkový dvůr v průběhu celého dne, mají častější opuštění věznice, častější kontakt s rodinou a to všechno je pro ně motivace. Navíc většina žen v nízkém stupni pracuje, takže mají větší důvěru a tím se dostávají na většinu pracovišť.

V naší republice jsou dva typy věznic – zvýšená ostraha a věznice s ostrahou; my jsme věznice s ostrahou, která má specifika ve zvýšené ostraze podle stupňů zabezpečení – vysoký, střední a nízký – a mezi těmi stupni je plynulá prostupnost.

Ubytovny na všech stupních jsou ale všechny stejné – vždy jsou to ložnice, kulturní místnost a sociální zařízení a minikuchyňka na přípravu kávy či čaje. V některých patrech jsou ložnice přebudovány na větší kuchyňky, kde se ženy před propuštěním učí vařit. Na konci chodby je pak vyčleněna kužárna. Zde v nízkém stupni také instalujeme postele dřevěné místo kovových – což působí estetičtěji a i se na nich lépe spí.

Nyní se podíváme k mladistvým – ti mají jinou ústrojovou kázeň a velmi intenzivně se s nimi pracuje, snaha o nápravu je o to intenzivnější, že se jedná zpravidla o závažnou trestnou činnost. Před nedávnem tu proběhla rekonstrukce v souvislosti s rekonstrukcí oddělení matek s dětmi.

„Ale ale – co tady kouříte? To snad nemyslíte vážně! A kdo tady prokopnul dveře?“ zlobí se paní ředitelka během prohlídky ložnice.

„To udělala Andy,“ odpovídá mladistvá a staví se do pozoru.

„Takže to budeme samozřejmě řešit, ale na to, že to máte takhle hezky zrekonstruované, byste si toho měly víc vážit,“ mračí se ředitelka.

A teď projdeme na vysoký stupeň zabezpečení. Sem se umisťují odsouzení s defektním chováním a ty, které zrovna trest na-

stupují a páchaly závažnou trestnou činnost. Ale opakují: podle toho, jak se v průběhu trestu potom ta žena chová, může postoupit přes střední až do nízkého stupně zabezpečení – a nebo se zase i vrátit zpět do vysokého.

Kantýnu máme společnou pro odsouzené i zaměstnance, kde si ženy nakupují minimálně jednou týdně.

A zde je venkovní návštěvní místnost, kde realizujeme návštěvy v průběhu léta, dále vnitřní návštěvní místnost a nově jsme vybudovali hřiště – to je pro děti, které přicházejí do věznice za svými maminkami. Návštěvy jsou pravidelně o víkendech, některé bez zrakové či sluchové kontroly, a když jejich rodina může, naplánujeme návštěvu i ve všední den.

Zde před námi je nová ubytovací kapacita – ubytovna T, která se bude v dohledné době předávat a bude mít kapacitu pro 194 ubytovaných. Budou tam ženy v převážně v nízkém stupni, v horních patrech pak ve zvýšené ostraze. Tahle ubytovna bude zároveň hodně soustředěná na poruchy chování a práci s drogově závislými.

Teď půjdeme na střední stupeň, kde je ubytovna pro trvale pracovně nazařaditelné – to jsou ty ženy, které už nemohou pracovat kvůli věku nebo jsou nemocné. Mají tam do koupelen i na ložnice bezbariérový přístup, protože tady máme i ženy na vozíčku nebo o berlích – a jsme jediná věznice, která tenhle bezbariérový přístup má.

Stavebně je tento blok řešen stejně jako ostatní a ženy tady také hodně pracují a rovněž mají šanci se setkávat se svou rodinou za určitých podmínek – což je pořád lepší stupeň nežli ten vysoký.

„Dobrý den, ženy,“ zdraví ředitelka

„Dobrý den,“ odpovídají vězenkyně, staví se a jedná se ptá: „A můžu se, paní ředitelko, prosím vás zeptat, jak to vypadá s tím Kostelcem?“

„Kostelec do poloviny února nemá zakázky, a když ani potom žádné nepřijdou, tak budu jednat s Lionem a převedli bychom vás na to pracoviště,“ odpovídá ředitelka.

„Moc děkujeme, paní ředitelko.“

„Takže vydržte a já se budu ptát, jak dlouhý výpadek ten Kostelec bude mít, abychom vám tu práci dali – jo?“ loučí se s odsouzenými ředitelka.

A teď pokračujeme úplně nahoru, půjdeme na výstupní oddíl středního stupně. Ten je specifický v tom, že se tam soustředí ženy buď před koncem trestu – zpravidla půl roku před koncem trestu –, anebo před možným podmíněným propuštěním. Cílem je změna – více aktivně pracovat, takové ty domácí práce, naučit se komunikovat s úřady, umět vyhledávat různé informace, aby se po propuštění dokázaly ve světě zorientovat.

Máme tu výstupní oddíly pro vysoký i nízký stupeň.

Ložnice na výstupním oddělení jsou hezké, což se nám zpravidla osvědčuje jako motivační faktor – v takovém prostředí ty ženy nic neničí, váží si ho a lépe se v něm připravují na propuštění. Spolupracujeme tady s mnoha neziskovými organizacemi, ženy tady řeší svoje dluhy, řeší, co bude s dětmi, až je propustí, řeší, jak si najdou práci, ubytování... Takže je to opravdu komplexní příprava, aby to po propuštění dobře dopadlo.

A jdeme půdní vestavbou přes čistý nekuřácký oddíl, kde ženy nesmějí mít vůbec kuřácké potřeby, a projdeme do bloku s vysokým stupněm zabezpečení.

Zase vše totožné, ale ženy zde nemají povolenou takovou výzdobu a samozřejmě při posuzování jakékoliv propustky jsou uplatňována daleko přísnější kritéria. Sem se umisťují odsouzení s vysokými tresty, recidivistky. Tady začíná jejich cesta k sebe-nápravě.

„Podívejte se na ty špinavé zdi... Byly vymalované před měsícem a je to zas, jak to bylo... Televizi a další zařízení si také ničí...“

Už to nemáme z čeho kupovat!“

A nyní půjdeme na výkon kázeňských trestů – některé ženy mají ještě i tady tendenci provádět různou nekalou činnost – užití drog pronesených přes návštěvy nebo neoprávněně shromažďují léky a potom jsou s tím problémy... Napadají se mezi sebou fyzicky, napadají nás zaměstnance a pak to samozřejmě musíme řešit uložením kázeňských trestů.

Oni tomu tady ve svém žargonu říkají „díra“ a ty provinilé se zde umísťují na výkon kázeňských trestů – může to být až na 28 dnů, takže ta žena chodí do práce, chodí na aktivity, ale je uzavřená zde. Může to být ale také samovazba, může to být celodenní uzavřený oddíl, kdy už chodí jen na speciálně výchovné aktivity, ale ještě pořád chodí do práce. Při samovazbě je tady potrestaná sama a nechodí nikam, může číst náboženskou literaturu – a samozřejmě může psát dopisy úředním orgánům.

„Teď zavolám dozorce, protože tam se vstupuje pod zajištěním.“

„Dobrý den, já bych potřebovala udělat prohlídku jedné cely, prosím vás – zvládnete jedno zajištění teď?“

„To víte, že jo – můžete vstoupit,“ odpovídá přivolaná dozorkyně

„Jenom na chvíličku,“ upřesňuje ředitelka

„Ženy, stoupněte si ke katru a vezměte si respirátory!“ hlasitě vyvolává dozorkyně.

Výkon služby je tady složitý, těžký a můžou to dělat jediné zkušení dozorcí.

A otvírá se cela...

„Tak co, ženy – už se vám to krátí?“

Vstupujeme dovnitř.

„A za co tady jste?“ ptá se ředitelka.

„Já za sebeпошкозовání,“ odpovídá odsouzená.

„A proč to děláte pořád? Vždyť jsme tady za vás odpovědní a vy tohle?“ pokyvuje hlavou ředitelka a odcházíme ven. „Na shledanou a už to nedělejte,“ otočí se ještě na rozloučenou.

Měli jsme tady taky případ, kdy se odsouzená zabarikádovala a zapálila vybavení – a to bylo hodně nebezpečné. Nakonec to ale dopadlo dobře, odsouzenou vytáhli a resuscitovali. A od té doby je veškerý nábytek ukotvený a nainstalovali jsme sem i nové protipožární zabezpečení a pořídili nehořlavé matrace.

A teď se přesuneme přes zdravotní středisko na oddíl matek s dětmi. Máme tady tři praktické lékaře, jednoho gynekologa, momentálně chybí zubař a k dětské lékařce dojíždíme do města.

Oddíl matek s dětmi samozřejmě sám o sobě musí být koncipován ke zdravému rozvoji dítěte, to znamená, aby tady děti zažily hezké období, většinou bohužel hezčí, než bylo to venku.

Všechny aktivity jsou zaměřeny na děti – pohybové aktivity, tvůrčí – a jsou tady děti zpravidla od jednoho roku do tří let. Snažíme se, aby děti byly co nejvíce venku, takže součástí jsou vycházkové prostory, každá matka sdílí ložnici se svým dítětem a všechno je tu uzpůsobeno k tomu, aby dítě procházelo co možná nejlepším možným vývojem.

„Ahoj skokánku náš, ty máš hezké tričko a co to na něm máš?“ rozzáří se ředitelka a dodá: „Ten nám skočil do bazénu.“

„Spajdrmena,“ uculí se malý kluk.

„Spajdrmen je to? No ty jsi šikulka, takový krásný kluk.“

Máme tady mléčnou kuchyňku, ženy centrálně vaří pro sebe i pro děti, tady potom tu stravu děti papají a připravují se tu i svačinky v průběhu dne. Slaví se tady svátky, narozeniny, Vánoce, takže ženy tady pečou dětem a všechno se tady připravuje.

Rovněž se snažíme, aby děti co nejvíce jezdily ven, navštěvují zologickou zahradu, jezdí do divadélka... Pořád pro ně něco připravujeme.

„Tak pápá, dětičky,“ loučí se s nimi ředitelka.

A jdeme nahoru na Školské a vzdělávací středisko.

Sem chodí i mladiství kvůli zajištění povinné školní docházky, máme tady celou řadu kurzů, rekvalifikací a dva učňovské obory – šití konfekce a provozní služby –, jsou to zatím dvouleté obory.

Školské a vzdělávací středisko má ředitele, který sídlí v Praze, to znamená, že nespadají pod nás, i když já je beru jako naše, protože všechno to, co se tady děje, má souvislost s námi – ať je to vybavení, rekonstrukce toho oddělení, nebo řešení přístupu k vězenkyním. To všechno zajišťujeme společně.

„Dobrý den – co tvoříte?“ vchází ředitelka do šicí dílny.

„Děláme zástěry,“ odpovídají svorně ženy.

Takže tady se ženy učí opravdu šít a myslím, že šičky stále chybí na trhu práce...

Dále tady probíhá kurz anglického jazyka, pustili jsme se do právního vědomí, máme tady základní školu, výuku českého jazyka, cizích jazyků, počítačové kurzy, takže ta škála možností, pokud ty ženy chtějí na sobě pracovat, je opravdu velmi pestrá.

Máme také knihovnu, jejíž kapacita už nestačí, dostáváme darem spoustu knih, a ženy sem opravdu chodí a mají o to zájem, jsou tady i kvalitní tituly, takže budeme hledat prostor, abychom knihovnu vylepšili a rozšířili.

Po naší rychlé prohlídce věznice už jen dodám, že tu máme dětské koutky, kam dáváme při návštěvách malé děti, aby tu ná-

vštěvu zvládly v klidu a pohodě, a je tady i řada specifických oddělení – například oddělení zaměstnávání žen jak uvnitř věznice, tak vně věznice, což je příležitost, jak si ženy mohou vydělat peníze, pokud jsou ochotny pracovat.

V kuchyni samozřejmě pracují naši zaměstnanci kuchaři a k ruce mají odsouzené ženy, které k té práci vedou. Je zde jídelna zaměstnanců a jídelna odsouzených – ty máme už dvě, protože kapacitně v určitém období nestačily, nyní jsou pro 120 žen. Podávají se snídaně, obědy, večeře a začínáme brzy ráno, podle odjezdů na pracoviště, což je někdy třeba i ve čtyři hodiny ráno.

Lze vybírat ze tří jídel – číslo jedna máme společné. Strava je tady vynikající, vyvážená a musí odpovídat potřebám žen, které jsou potencionálními matkami. Skoro všechny ženy, než odcházejí, naberou na váze, takže si rozhodně nemají důvod stěžovat.

Potom tady je ještě centrum, odkud se vše řídí, kde je kamerový systém, řídí to velitel dané směny, který mě zastupuje v mimo-pracovní době a o svátcích, a ten má na starost chod celé věznice.

Je zde i centrální sklad a návštěvní místnost bez zrakové a sluchové kontroly, která je uzpůsobená dětem a v níž jsou odsouzené s rodinou samy. Využíváme ji hlavně pro ty děti... – na děti se prostě specializujeme.

A jsou zde výslechové místnosti, je zde senátní místnost uzpůsobená přes Skype online, prostory pro videokonference a řada dalších prostor, které jsme neprošli – oddělení logistiky, které má na starosti stravování, skladování, údržbu věznice a další důležité činnosti.

Tak to by bylo všechno.

Tady jsme začínali a tady také končíme.

2

ENDY, ANDY, KÁJA

Vražda.

Umlácení, ubodání seniora.

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud pro mládež rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu... a přísedících... a inženýra... v hlavním líčení konaném dne 11. 2. 2016 v Praze

takto:

Endy, narozená 28. 10. 1996 v Praze 2, bytem..., toho času ve vazební věznici Praha Pankrác, mladistvá Andy, narozená 17. 11. 1998 v Ústí nad Labem, trvale bytem..., soudně svěřená do péče výchovného ústavu v Počátkách na adrese Počátky..., toho času ve vazební věznici Praha Pankrác, a mladistvá Kája, narozená v Žatci, trvale bytem..., svěřená do péče výchovného ústavu v Počátkách na adrese Počátky..., toho času ve vazební věznici Praha Pankrác,

jsou vinny, že

13. 4. 2015 okolo 13. hodiny v Praze 9... v 6. patře domu... v obývacím pokoji nejprve slovně provokovaly poškozeného Josefa, narozeného..., který v obavě z dalšího vývoje situace chtěl vyjít na balkón bytu a patrně přivolat pomoc, v čemž mu zabránila mladistvá Kája, když mu zastoupila cestu. Poškozený mladistvou Káju chytil za vlasy a od balkónových dveří ji odstrčil, na což zareagovala obžalovaná Endy tím, že vstala a zezadu poškozeného strhla na zem, kde do ležícího poškozeného obžalovaná i obě mladistvé, všechny tři obuty do sportovní obuvi, opakovaně kopaly i velikou silou, a to zejména do hlavy a trupu. Následně všechny tři poškozeného tloukly do různých částí těla různými předměty z bytu, všechny tři těžkou skleněnou mísou na ovoce, mladistvá Andy dřevěným ramínkem na šaty, mladistvá Kája si za účelem bití poškozeného přinesla z kuchyně pánev, kterou nakonec nepoužila, přičemž během této části útoku poškozený nejdříve volal o pomoc a aktivně se snažil krýt proti úderům rukama, a dále mladistvá Andy podala obžalované Endy kuchyňský nůž o celkové délce 30 cm s délkou čepele 20 cm a obžalovaná Endy stále ležícího poškozeného podaným nožem šestkrát bodla do hrudníku, břicha a zad nejméně střední a proti hrudi nejméně jednou velkou intenzitou a nůž si poté vzala mladistvá Andy a nejméně 1x bodla alespoň střední silou do břicha poškozeného a nakonec i mladistvá Kája bodla nejméně 1x poškozeného do břicha alespoň střední silou, přičemž minimálně na počátku bodání byl poškozený stále při vědomí, a poté, jelikož poškozený stále dýchal, dusily ho všechny tři polštářem a dekou, kterými mu zakrývaly ústa a nos, přičemž celý útok trval nejméně 15 minut, a způsobily poškozenému tupá poranění hlavy s tříštivou zlomeninou nosních kůstek, zlomeninou vnitřní stěny pravé očníce, tržné zhmožděné rány na zevním okraji pravého obočí s rozsáhlejším krevním výronem v okolí kořene nosu a na horním rtu vpravo, dále dvě tržné zhmožděné rány na slizniční straně horní-

ho i dolního rtu vpravo s výraznými krevními výrony v okolí, dále mnohačetné kožní oděrky a krevní výrony v čelní krajině vlevo, uprostřed v oblasti nosu, ve víčkách pravého i levého oka, pravého ušního boltce ve tvářové a lícní krajině vpravo, dále mu způsobily rozsáhlý krevní výron v pravé i levé polovině měkkých tkání prostupujících oba spánkové svaly a krevní výrony menšího rozsahu v týlní krajině, drobné pohmoždění levého čelního mozkoměšičkového laloku, dále zlomeniny druhého až devátého žebra na pravé straně hrudníku, na pravé i levé horní končetině a na zevní straně pravého stehna a dále mu způsobily celkem osm bodných ran..., kdy poškozený Jozef na místě v důsledku srdeční a dechové nedostatečnosti při krvácení do dutiny břišní, respektive do pobřišnicové dutiny a do retroperitoneálního prostoru při bodném poranění trupu zemřel, přičemž jeho smrt mohlo uspíšit také dušení s uzavřením zevních dýchacích cest jejich zakrytím dekou a polštářem, přičemž celý stupňující se útok na poškozeného Josefa vedly obžalovaná a obě mladistvé, a to opakovaně za použití tupého násilí, poté i nože, kdy poškozený kopy, bití a i počáteční stadium bodání plně vnímal, uvědomoval si situaci, cítil velkou bolest a nutně pociťoval obavy o své zdraví a život.

Až poté, co bylo zjevné, že poškozený nežije, vzala mladistvá Andy v bytě věci patřící zemřelému poškozenému, a to duální mobilní telefon značky Nokia se SIM kartou v hodnotě 675 korun a černou pánskou peněženku, z níž vyndala občanský průkaz poškozeného a finanční hotovost ve výši 2 500 korun, které si ponechala, a peněženku poškozeného hodila do žluté igelitové tašky s nápisem Billa, kam všechny tři dále vložily i rozbité dioptrické brýle poškozeného, kuchyňský nůž a skleněný podnos užitý k útoku na poškozeného. Následně na výzvu mladistvé Káji byt zapálit a zlikvidovat tak stopy jejich činu zapálila mladistvá Kája jeden z plynových hořáků sporáku a na oheň pak všechny tři vršily oblečení a další textilie, aby umožnily rozšíření ohně,

a poté klíči poškozeného byt uzamkly a odešly pryč, přičemž díky nadměrnému množství navršených textilií na hořícím plynovém hořáku došlo k zadušení plamene a tím k následnému unikání plynu do prostoru bytu,

tedy

jednak jiného úmyslně usmrtily a tento čin spáchaly zvlášť surovým a trýznivým způsobem,

jednak způsobily obecné nebezpečí tím, že vydaly lidi v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví tím, že zapříčinily požár a škodlivý účinek plynu,

čímž spáchaly

obžalovaná Endy jednak zločin vraždy podle § 140 odstavec 1 a 3 písmeno i) trestního zákoníku, jednak zločin obecného ohrožení podle § 272 odstavec 1 trestního zákoníku,

mladistvá Andy jednak proviněním vraždy podle § 140 odstavec 1 a 3 písmeno i) trestního zákoníku, jednak proviněním obecného ohrožení podle § 272 odstavec 1 trestního zákoníku

a mladistvá Kája jednak proviněním vraždy podle § 140 odstavec 1 a 3 písmeno i) trestního zákoníku, jednak proviněním obecného ohrožení podle § 272 odstavec 1 trestního zákoníku

a odsuzují se

obžalovaná Endy podle § 140 odstavec 3 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody **v trvání 15 (patnácti) let.**

Podle § 56 odstavec 3 trestního zákoníku se obžalovaná pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s ostrahou,

mladistvá Andy podle § 140 odstavec 3 trestního zákoníku za použití § 31 odstavec 1 a 3 trestního zákona číslo 218/2003 sbírky o soudnictví ve věcech mládeže a § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestnímu opatření odnětí svobody **v trvání 7 (sedmi) let a 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 76 a § 5, odstavec 3 zákona číslo 169/1999 sbírky o výkonu trestu odnětí svobody se mladistvá pro výkon uloženého trestního opatření zařazuje do věznice pro mladistvé,

mladistvá Kája podle § 140 odstavec 3 trestního zákoníku za použití § 31 odstavec 1 a 3 trestního zákona číslo 218/2003 sbírky o soudnictví ve věcech mládeže a § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestnímu opatření odnětí svobody **v trvání 7 (sedmi) let a 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 76 a § 5 odstavec 3 zákona číslo 169/1999 sbírky o výkonu trestu odnětí svobody se mladistvá pro výkon uloženého trestního opatření zařazuje do věznice pro mladistvé.

Podle § 99 odstavec 2 písmeno b) odst. 3 a 4 trestního zákoníku se obžalované Endy ukládá ústavní ochranné léčení protialkoholní a protitoxikomanické.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu se ukládá obžalované Endy a mladistvým Andy a Káje uhradit společně a nerozdílně poškozené Vojenské zdravotní pojišťovně České republiky částku 4438 korun jako náhradu škody.

Podle paragrafu 228 odstavec 1 trestního řádu se ukládá obžalované Endy a mladistvým Andy a Káje uhradit společně a nerozdílně poškozenému Lukáši..., narozenému..., bytem..., částku 500 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy.

A close-up photograph of a person's face, focusing on their eyes. The eyes are light green or hazel, with dark eyeliner and mascara. The skin is fair, and the eyebrows are dark and well-defined. The image is cropped to show only the eyes and the bridge of the nose.

Výlet do Prahy, který se protáhl na 15 let...

Narodila jsem se v Praze, máma potom šla do kriminálu, takže když jsem byla malá, tak už tady máma seděla.

Tady má odsezenou trest a ještě taky v Pardubicích.

Tehdy mě dala svojí sestře do pěstounské péče, která byla alkoholička, a ta mě vychovávala docela dlouho, jenže tam to prostě nebylo dobré. Ona hodně pila, neměly jsme ani elektřinu, takže mě ještě spolu s bratrancem a sestřenicí potom dali do Klokánku.

Z Klokánku jsem po nějakých letech – tak asi ve dvanácti – putovala do děčáku do Senohrab v Pyšelicích a tam jsem teprve poznala vlastní sourozence, který jsem předtím ani neznala, protože když já byla u tety, tak máma dala po narození ty tři postupně k babičce.

No ale nakonec jsme se stejně všichni sešli v děčáku...

Jsmě čtyři – 20, 21, 24 a já jsem nejstarší – 25 a asi nejzlobivější.

Když jsem byla malá, tak máma seděla tady ve Světlý, bylo to hodně za krádeže, určitě i za drogy, ale já jsem s ní vůbec nevyrostala, když jsem byla furt po těch děcákách.

Táta mně umřel, když mi bylo 7, a možná by bylo všechno jinak, byl to hodnej táta, slušnej, ale umřel, no.

Sem jsem přišla ve svých 18 a teď mi je 25, takže jsem tady už trochu vyrostla.

Je to ale spravedlnost a já to tak prostě musím brát a jednou se ven dostanu. Možná snad i dřív, protože se už taky trochu snažím, předtím jsem tady byla taková ještě nevybouřená, že jsem i dělala kraviny a kázeňáky. No ale teď už je to lepší. Žádat o pépěčko (podmíněné propuštění – *pozn. autora*) můžu po 10 letech.

Letos v dubnu to bude 7 let, takže bych eventuálně už pomalu i mohla na to pomyslet. Už se snažím taky nějak mazat ty kázeňáky, protože chci ven.

Ono se to totiž někdy tak přihodí, že ani nevíte, co se pořádně stalo... To dochází až potom.

Já jsem si to taky jako nějak tak dlouho ani... neuvědomovala...

Takže já jsem šla do děcáku a pak si moje mamka, když vylezla z vězení, vzala mý tři sourozence domů, ale mě tam nechala, a to se ve mně prostě něco zlomilo, začala jsem utíkat, potom brát drogy a prostě byla jsem takhle po ulicích, lítala jsem.

Tak to všechno dopadlo, jak to dopadlo, prostě jako jasný. Chodila jsem někdy i za mámou, ale už jsem měla své, když jsem..., prostě ještě jsem nebyla dospělá, ještě mně ani nebylo 18.

Nakonec mě chytli a dali do pastáku – do výchovného ústavu –, no a tak jsem byla tam a na víkendy jsem jezdila domů, ale spíš za těma sourozencema.

No a pak jsem z toho už v 18 vyšla...

Chvilí jsem si dělala školu, chtěla jít taky na konzervatoř, protože já miluju zpívání, já ráda zpívám, ale nepovolila mi to tehdy ředitelka, tak jsem dělala výučák kuchař-číšník, ale ani to jsem nestihla dodělat...

Až tady!

Tady už mám dodělanou tu školu a tady jsem i zpívala, dole máme kapelu, ale teďka, jak je ten covid, tak to ani moc nejde. No snad, doufám, že až to zase půjde, že tam budu, protože mě to strašně baví. To zpívání. Já tím úplně žiju.

A teď dělám další školu, dělám si kurz na ven, abych pak něco měla, mám udělaný kuchař-číšník s vyznamenáním a teď si dělám kurzy vaření, abych měla ještě rekvalifikaci.

No tak snad dobrý. A s těma sourozencema mám docela dobrý vztah, no oni jsou už taky starší – sestra už má 2 děti.

My jsme 2 holky a 2 kluci, vždycky o 2 roky starší, všichni čtyři.

Ten starší brácha má roční holčičku, ten mladší ještě nemá, tomu teď bude 18, a sestra, ta 23letá, už má ty 2 děti a všichni si žijou svoje.

Takže já už sedím poměrně dlouho, když jsem sem přišla, tak nejmladšímu bylo 10 let, a teď mu je 18 a v době, kdy mě potřebovali, jsem tam prostě nebyla, takže už to není takový, ale jo, slyším je, někdy...

Slyším!

A vím, že až vylezu, tak se chci postavit úplně jinak k tomu všemu a už mě to nebaví, je to moc dlouhý...

To už je dávno, co se to tenkrát stalo...

Že prej ať přijedu do Prahy...

On syn toho pána chodil s Andy, která si tam přizvala Káju, a holky mně volaly, že si chtěj zapít, a tak jsem tam jela...

Puberta a prostě takový blbnutí – šla jsem, opily jsme se a šly k němu do bytu, kde jsem spala přes noc...

K tomu došlo vlastně až druhý den... To nebylo ten den... Ta druhá komplička Kája, ta tam ráno kouřila v tom jeho bytě, ale on to asi neměl rád, tak do ní nějak žduchl a spadla na ni televize...

A já... Prostě, jak jsem byla ještě napitá a brala jsem tehdy taky drogy, tak to bylo všechno v tom.

Takže já... jsem ho nějak uhodila, on spadl a pak se to takhle všechno začlo...

Masakr...

Já jsem z toho v tu danou chvíli byla nějaká úplně mimo...

My byly ještě děti – 16, 17 a já 18 –, nevím, asi taky nějaká souhra náhod a k tomu ta agresivita a všechno...

Já tehdy byla hodně nazlobená na svět a v tu danou chvíli se to pak sečte, nemůžu říct, že není moje vina, že to je jenom tímhle, ale nemáte to kam pustit vůbec...

A pak tam najednou ležel... celej mrtvej...

Ani jsem si to v tu chvíli neuvědomovala...

Uvědomila jsem si to až pozdějc...

Pak jsme odjely do Litoměřic k nějakýmu známýmu Káji – tý můj kompličky – a já jsem byla spíš taková vystrašená a snažila se chránit. Třeba jsem šla parkem, projelo auto a já skákala za stromy... To byla schíza, prostě strašnej strach, jestli mám vylízt, no a tak jsem ještě v jednu ráno prostě nespala a furt jsem tak jenom přemýšlela, takže – vstala jsem, sbalila holky a šla jsem volat z budky policajty, prostě že jsme tam a tam a čekáme a jako že se doznáme.

Ono... Prostě s tím žít NEJDE!!!

Nechápu, že ty nějaký lidi, který třeba nikdy nechytěj, s tím umějí žít. Jo a já měla dobrý kriminalisty, ke mně se chovali fakt slušně, protože viděli, že jsem se ani nebránila a chtěla to fakt ze sebe dostat.

V tu chvíli jsem si ani vůbec neuvědomovala, co jsme udělaly.

Když je člověk na těch drogách, tak má trochu jinej svět, ale je to špatně prostě – už se toho ani nedotknu!

Už vím, že ne!!!

Kdybych to tehdy v sobě neměla, tak bych odešla, určitě vím, že bych odešla...

A je mi to líto. Furt to mám v hlavě, to je jasný, ale to je spravedlnost, prostě sedím, odsedím si to – no a půjdu dál.

Ale on je trest hlavně to, že vám to zůstane v tý hlavě... To je ono, pořád, furt!

A to mi zprvu chtěli dát 25 až doživotí. Oni to dávali do trojky. Já jsem z toho byla tehdy úplně na dně...

Pak mi to dali do jedničky a státní zástupkyně mi řekla, že kdyby mohla, že mi dá i míň, jako dali jim – ještě mladým holkám. Já si taky myslím, že je to dost, prostě když vidím, že támhleto dostala za děcko 9 let...

Je taky náhoda, že prostě se mi tam tehdy na tu pařbu ani nechtělo, a taky právě ten večer mi volala ještě mamka – „Pojď domů, já cítím něco špatně!!!“

A i já jsem cítila, že je něco špatně...

Mně se vybil úplně telefon a nabíječku jsem v tu danou chvíli neměla.

A máma?

Mně máma nikdy nerozkazovala, že mám jít domů, že mám jít ven, tak já jsem si více méně dělala, co jsem chtěla. Jsem byla dospělá a hlavně takovej vztah s ní nemám.

Nejde to!

Prostě mámu jakože přímo poslouchat nešlo. Snažila jsem se někdy, ale už jsem byla jinde.

Ale teď už je na tom špatně, je nemocná, má taky odsezeno plno roků – Pardubice, Světlá. Už má taky ve svých letech toho dost za sebou... Ale já to vytáhnu. To vím. Určitě chci žít jinak. Určitě plně.

Když nás tenkrát sebrali, byla jsem na Pankráci – dlouho –, nějakých 13 měsíců? A tam právě si ten případ pořád natáčeli,

jakože v tý televizi jsem tam byla jediná plnoletá a furt ty soudy a televize, takže jsem se sama viděla.

A pak teda nás odsoudili, ony dostaly každá 7 a půl, a ještě se na to odvolaly, já 15, ale já se neodvolávala.

To bylo takový těžký, tam jsem v tý vazbě i zhubla, pak jsem přišla sem do Světlý a bylo to zase těžký – ze začátku, no, ale teď už jsem tu zvyklá, teď už mě tu všichni znají.

Po nástupu sem to bylo hrozný, poprvý jsem hodně brečela, schovávala jsem se a snažila jsem se to vytěsnit, ale na mě tady ty ženský na patře byly celkem hodný, jakože tady nemám nějaký velký nepřátele, to ne.

Ale třeba s těma policajtama nebo bachařema, tak to je těžký...

Snažila jsem se, ale byl to fakt masakr!

25 kázeňáků jsem hned zkraje nachytala, ale už je teda mažu. Teď mám asi 19.

Každé 3 měsíce se odmazávají, když mám třeba pochvalu za hodnocení nebo ze školy.

Jsem naběhla prostě špatně, strašně špatně. Byla jsem nevybouřená, ještě děcko víceméně. Ale už vyrůstám.

Tady se ty lidi sbližují, když jsou sami...

Jako já se přiznám, že jsem byla na ženy už venku, to není teda, že bych se přeměnila. Jsem, a mám to, nevím, asi daný takhle od dětství, já vždycky z chlapů měla jako malá strach, prostě no...

Tady toho je určitě hodně, to nezapírám, ale tady to není přímo o sexu, tady už fakt jsou vztahy – ty lidi třeba žijí spolu dva tři roky a fakt jsou spolu, povídají si a jsou si oporou.

Já tady mám už taky přítelkyni a udržuju s ní dlouhodobý vztah. Mám někoho, na koho se můžu vždycky...

Ale dřív to bylo horší.

Ono to je takový, že to je podle toho, jak vypadáte. Takže tady to bylo takový, jako že nedaly pokoj, ale teď už mě znaj, už je to dobrý, už jsem tu dlouho.

Ony jsou ty ženský na něco horší než ty chlapi a určitě jsou zákeřnější, vedle sebe, spolu. Ale zase psychiku maj určitě silnější než chlapi.

Život je krátkej na to, aby se promrhal, ne?

Lepší je něco dělat. Tady se ztratí plno let jako nic.

Na pokoji je nás 8 a na patře 56. Nejhorší jsou ty lidi kolem vás, tam není chvilka samoty, tam se nemáte kam schovat, když potřebujete, oni jsou prostě všude – na záchodě jsou, v koupelně jsou a v pokoji 8?!

Nemáte se kam vrazit.

Máme tady taky hřiště, tam jsou vycházky jednou denně od 9 do 10 každé den.

A když chodíte do práce, tak vám to jde vlastně na úložný. Já už tam mám asi 5 000...

Pak, když přijde ten víkend, to je hrozný, to nikam nevede a s těma ženskema je to těžký.

Tady jsou strašně různý lidi.

Když jsem byla malá, chtěla jsem být herečkou a zpěvačkou, prostě být vidět jo, ale vím, že určitě něco takovýho venku zkusím, to určitě chci.

Mám ráda všechno, víc spíš pomalejší, ale pak i nějaký roken-roly a něco zpívám taky od Lucky Bílý.

Těším se na to pépěčko, až to přijde a že si to vůbec zkusím. Nevěřím v to, že se mi to hned napoprvé povede, rozhodně stojím určitě nohama na zemi.

Je to na soudu.

Určitě. Je to soud a pak to jsou tu ty znalci a senáty. Ale zkusím to, a když to nevyjde, tak si to dám zase za půl roku, pak za rok, ale určitě se chci ven dostat dřív. Nechci tu bejt 15 let! To je kus života, nastoupila jsem v 18 a nechci vylézt ve 33.

Já se toho strašně i bojím, až vylezu, protože teď je vedle mě 56 lidí, ale pak vylezu a...někde ve vlaku nebo někde si půjdu něco koupit a...?